

været skolekommissionen, der har denne bemyndigelse, jfr. bekendtgørelsen af 1896 § 7.

Vedrørende bestemmelsen i § 28, stk. 5 in fine, bemærkes, at skoledirektionen også efter de gældende regler fører et tilsyn med, at skoleforsømmelser modarbejdes tilstrækkelig effektivt, og med de ret omfattende forsømmelser ved visse skoler må det anses for formålstjentligt, at skoledirektionen kan gribe ind på dette område.

Til § 29.

Paragraffen indeholder regler om den praktiske fremgangsmåde, der må følges for at sikre, at undervisningspligtige børn modtager behørig undervisning.

Til § 30.

Bestemmelserne i stk. 2 om tilskud til kommunens udgifter til befordring af børn må ses i forbindelse med bestemmelserne om centralisering af skolevæsenet, jfr. § 2, stk. 3, og bemærkningerne dertil.

Til § 31.

Reglen i stk. 1, hvorefter det er kommunen, der har pligt til at sørge for, at alle undervisningspligtige børn, hvis forældre ønsker dem undervist i folkeskolen, kan få fyldestgørende undervisning, er i overensstemmelse med den forpligtelse, der også påhviler kommunerne efter gældende regler. Vedrørende udgifterne herved er det i forslaget § 41 præciseret, at det principielt er kommunen, som skal afholde disse, men da den mest tyngende udgiftspost, lærerlønningerne, afholdes af statskassen og landskassen, jfr. § 45 i lov nr. 210 af 18. maj 1960 om lønninger m. m. til lærere ved folkeskolen på Færøerne, begrænses kommunens udgifter vedrørende skolevæsenet hovedsagelig til tilvejebringelse af skolebygninger, tjenesteboliger til lærere samt undervisningsmateriel. Til opførelse af skolebygninger og lærerboliger ydes der endvidere efter de for tiden gældende regler tilskud fra statskassen og landskassen med tilsammen 40 % af udgifterne.

Stk. 2 omhandler tilfælde, hvor et barn på grund af svagelighed ikke kan følge den almindelige undervisning, og der derfor må indrettes særundervisning for barnet.

Lærerlønningensloven af 18. maj 1960 indeholder i § 34 følgende bestemmelse:

„Skoledirektionen kan træffe særordninger med hensyn til undervisning af mindre børnetal fra isoleret beliggende steder.“

I bemærkningerne til forslaget til den tilsvarende bestemmelse i § 20 i lærerlønningensloven af 12. april 1949 hedder det vedrørende den pågældende bestemmelse:

„Når skoledirektionen efter denne paragraf bemyndiges til at træffe særordninger med hensyn til undervisning af mindre børnetal fra isoleret beliggende steder, er det kun en lovfæstelse af en eksisterende praksis.

Når børnetallet i en bygd eller i en del af en bygd er utilstrækkeligt til oprettelse af en selvstændig skole, kan man f. eks. træffe en af følgende ordninger:

1. indrette en befordringsordning for samtlige børn til den nærmest liggende skole,
2. lade børnene indlogere ved den nærmeste skole,
3. begrænse de to forannævnte ordninger til de større børn, medens der oprettes en forskole for børn indtil 10 års alderen på stedet,
4. antage en huslærer til undervisning af de pågældende børn,
5. lade en af lærerne ved den nærmeste skole mod ekstrahonorar og befordringsgodtgørelse, jfr. § 8, undervise børnene på stedet 2 à 3 dage ugentlig.“

Der er herefter næppe anledning til — som i den danske folkeskolelov § 51, stk. 2 — i den færøske skolelov at give nærmere regler for undervisning af børn fra fjertliggende og svagt befolkede dele af en kommune. Det ville i øvrigt for Færøernes vedkommende, hvor så mange specielle tilfælde kan forekomme, være overordentligt vanskeligt at give udtømmende regler herfor.

Til § 32.

Efter denne bestemmelse kan et barn fritages for kristendomsundervisning i skolen efter de i paragraffen fastsatte regler, jfr. den gældende regel i bygdeskoleanordningens § 7, hvorefter forældre, der står uden for folkekirken, kan forlange deres børn fritaget for at deltage i undervisningen i kristendomskundskab.

Til § 33.

Da kristendomsundervisningen i folkeskolen skal være i overensstemmelse med folkekirken evangelisk-lutherske lære, jfr. forslaget § 1, kan der tænkes tilfælde, hvor en lærer på grund af sin afvigende opfattelse ikke ønsker at undervise i kristendomskundskab, og i § 33 fastsættes de nærmere regler for sådan undervisningsfritagelse.

Til § 34.

Med bestemmelsen er tænkt på tilfælde, hvor forældre på grund af deres religiøse overbevisning ønsker afvigelser fra den almindelige ordning af undervisningen, f. eks. ønsker børnene fritaget for